
KULE
www.kulekitap.com

roman
ışınlanma
necdet genç
ISBN 978-975-2470-01-9
1.Basım, İstanbul, Nisan 2017
Genel Seri:5 Roman Serisi:2

Kule Kitap©
www.kulekitap.com
www.budukkan.com

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Editör: Benjamin AE
Kapak Tasarımı: Ajans Tilki
Mizanpaj: Kule Mizanpaj
Özkaracan Matbaacılık/ Yenibosna

Eserin bu baskı için tüm hakları Kule Kitap©'a aittir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir.
Kule Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ışınlanma

necdet genç

Necdet Genç, 24 Aralık 1983 tarihinde İstanbul, Şişli'de dünyaya geldi.

Küçük yaştan itibaren şiir, deneme ve fabllar yazan yazar ilk ve orta öğrenimini İstanbul'da tamamladı. Bu dönemde yazdığı şiir ve yazılar ulusal bayram merasimlerinde okunarak büyük beğeniler kazandı. Üniversite yıllarını Ankara'da geçirdi. Okul yıllarında Nazmi Ağıl, Cem Uzungüneş ve Süer Eker gibi şair ve yazar öğretmenlerinden etkilenerek bu etkiyi eserlerine yansıttı.

Yazdığı şiirlerden oluşan ilk kitabı Behram 2013'te yayımlandı. Bu tarihten sonra bazı şiir ve yazıları çeşitli yerel gazete ve dergilerde yer aldı.

Eserlerinde insanlığın özgürlüğe ve mutluluğa duyduğu özlemi etkili ve sade bir şekilde betimlemeye çalışan yazar İngilizce, İspanyolca ve Rusça bilmektedir.

Eserleri:
Behram, 2013
Işınlanma, 2015

Tünele doğru giden taşlı yolda motosikletini hızla sürüyordu. Annesi ona arkasından sımsıkı bağlanmıştı. Rüzgârla savrulan atkısı annesinin yüzüne vuruyordu. Annesi oğlunun kokusunu ve kalp atışlarını bu kadar derinden duyabildiği için mutluydu. Oğlu ise annesinin aldığı nefesleri hissediyor ve bu onu hayatının o güne kadarki en zorlu gününde yaşama bağlayan en büyük şey oluveriyordu. O yaşama her saniye bu denli bağlanırken motosikletiyle taşlı yol arasındaki bağlantı da hiç bu kadar önemli olmamıştı. Elinden geleni yapıyordu ancak sonucun elinde olamadığını üzüntü ve hırsla özümsüyor ve sonuca hükmetmek için içinde büyük bir arzu duyuyordu. Motor arızalanabilirdi, teker patlayabilirdi veya motosikletten küçük bir parça fırlayıp uçabilirdi ve bu o koskoca makinenin sonu ve kendi sonlarının başlangıcı olabilirdi. "Aman Allah'ım, bu olmasın!"

Tünel, yaklaştıkça yarım bir daire şeklinde beliriyor ve daire kendine hiç olmadığı kadar yeni ve hiç olmadığı kadar büyük bir anlam kazanıyordu. Kurtulmak, bu yarım dairenin içine girmek ve içinden çıkmak kadar kolaydı. Kolayla zor, olağanla imkânsız hiç bu kadar iç içe girmemişti. Keşke elinde zoru kolay, imkânsızı mümkün yapabilecek bir güç olsaydı…

Yarım daire şeklindeki tünel ise her zamanki gibi yerinde duruyordu. Daha önce defalarca içinden geçmişti onun. Sadece o değil, onun gibi birçok insan. Taştan yapılmıştı. Girişindeki kemer, umutla birbirine tutunan taşların, onları bir arada tutan ve anlam kazandıran tek bir mihenk taşının, içerideki geniş koridorun ve bu koridoru saran karanlığın ve çıkışından süzülen ışıkların bütün gerçekliğini içeriyordu.

Aydınlığı elde etmek için biraz karanlık yaşamalıydınız. Aydınlığı elde etmek için ışığın geleceğine inanmalıydınız. Aydınlığı elde etmek için o tüneli yapmalıydınız. Aydınlığı elde etmek için bu anne ve oğul o karanlığa ulaşmalıydılar.

Tüneli ve taşlı yolu yosunlar kaplamıştı. Yosunlar yapıların etrafına sarılmayı çok severlerdi. Daha önce burada değillerdi. Taşa yeni bir soluk katmak ve onu alındığı, koparıldığı doğayla birleştirebilmek için bütün yeşilliklerini ve bütün ıslaklıklarını kullanmak üzere buraya yerleştiler. Onlar, zamanın sessiz seyircilerindendi. Aynı zamanda da, her anın, özellikle de bu anın eşsiz seyircilerinden. Yaptıkları tek şey seyretmekti, hiçbir şeye karışmıyorlardı, ancak onlar böyle alışılageldiklerinden dikkat çekmiyorlardı, yadırganmıyorlardı da.

Peşlerindeki atlılar hiç vazgeçmeyecek gibiydiler. Köyden beri takip ediyorlardı. Dokuz veya on kişiydiler. Onlar için de amaç sadece yakalamak olmuştu. Zihinleri, anın bu noktasında sadece bununla meşguldü. Geçmiş ve gelecek sanki kaybolmuş, dünyanın bu noktasında sadece bu vardı: yakalamak-yakalanmamak, başarmak-başaramamak. Atlarının dizginlerini olanca güçleriyle çekiyor ve daha hızlı koşmalarını tembihliyorlardı.

Sahipleri tarafından o güne kadar özenle bakılmış ve güzelce beslenmiş o atların ise sahiplerinin amacına hizmet etmekten başka bir dertleri yoktu. Nereye koşuyorlardı ve ne için koşuyorlardı, bunun hakkında herhangi bir fikirleri yoktu. Sadece koşuyorlardı. Ağızlarını ve dillerini bir gem, vücutlarını ise bir kırbaç acıtıyor; onlar da çok daha önceden kabullendikleri bu acıyı kendilerini hareket etmeye ve daha hızlı olmaya iten masum bir işaret olarak görüyorlardı. Sahipleri gibi soluk soluğaydılar. Ancak tek fark, sahiplerininki hırstan, kendilerininki ise dört nala koşmaktandı.

Annesine umut vermek istiyordu. Yaşamı, yaşanmışlığı ve yaşananı annesine anlatmak istiyordu. Onu karşısına almak, ona sarılmak, ağlamak, gülmek, gözlerinin içine bakmak istiyordu. Ancak annesi şu

anda arkasındaydı ve bunu gerçekleştirebilmek için çok uzun bir zaman varmış gibiydi. Belki de bu hiçbir zaman olmayacaktı. Bu annesini son gördüğü an olabilirdi. Annesinin her an daha sıkı bir şekilde kendisine sarıldığını hissediyordu. Annesini çok seviyordu ama daha önce hiç bu kadar kenetlendiğini hatırlamıyordu. Annesi açısından ise o içinde uzunca bir süre taşıdığı bir parçaydı. Bunun anlamını kendisinden daha fazla kimse anlayamazdı. O da, oğlunun başına bela gelmemesinden başka bir şey düşünemiyordu.

Yarım daire şeklindeki girişiyle tünel gittikçe yaklaşıyordu. Zaman her zamanki hızında akıyordu, oysaki geçmek bilmiyor gibiydi. Zamana öğretilebilir miydi veya zamana ders verilebilse bilebilir miydi? Motosikletin hızıyla tünele kadar olan yolu kat etme süresi belliydi. Bu, çoğu zaman da aynıydı. Sadece, şu an motosiklet daha hızlı gidiyordu. Sürenin de kısalması gerekirken, zamanın daha yavaş aktığını hissettiren şey neydi?

Derken, peşindeki atlılardan biri iyice yakınlarına sokuldu. Onun boş ve derin anlamlar içeren bakışlarını atkısının arkasından şöyle bir gördü, korktu. Şimdi, zamana üstün gelmenin vakti gelmişti. Bu mümkün olamadığı için ise geriye tek bir seçenek kalıyordu. Atlıya üstün gelmeliydi. Okumayı, araştırmayı çok seviyordu, daha çok şey bilmeyi seviyordu, daha da çok şey öğrenmeyi bütün bunlardan daha da çok istiyordu. Zekiydi, akıllıydı. Bu adama yenilmemeliydi ve öncelikle bu adamı atlatmalıydı.

Birden, yola doğru uzanmış ve ayağa kalksa erişebileceği bir ağaç dalı belirdi önünde. "Audentis fortuna iuvat" sözü geldi aklına. Şansın, talihin cesur olandan yana olduğunu, cesur olana yardım ettiğini, risk alanı sevdiğini anlatan bir sözdü bu. "Anne, bu dala uzanmalıyız!" diye bağırdı. Daha fazla açıklamaya gerek kalmadan annesi ne yapması gerektiğini anladı. Her şeyin birbiri içine girdiği, anlamların derinleştiği, dikkatin en kesif olduğu, anlayış ve etkileşimin en hızlı olduğu, birlik ve beraberliğin yaşamın en önemli yönleri olarak açığa çıktığı bir

andı bu. Annesi, oğluna tutunarak yavaşça yükselmeye çalıştı. Önce tek ayağını kaldırıp koydu oturağa, sonra da diğerini ve yavaş yavaş doğruldu. Dala geldiler, tutundu, çekti, çekti, çekti. Dal, ne olacağından habersiz atlıya doğru süratle geldi ve göğüs hizasından büyük bir darbeyle onu yere düşürdü.

Bu, kurtuluşun ilk adımları, gecenin ağarmaya yüz tutması, bir ışığın ışıması gibiydi. Anne ve oğul çok mutluydular. Sahibi yerde taklalar atarken önce şahlanmış, sonra durmuş soluk soluğa bir at ve onu hızla geçmeye çalışan atlılardan oluşan bir manzara vardı arkalarında. Yerdeki adam ise açgözlülüğü, kendine aşırı güveni, çocuk ve annesini küçük görüşü, laubaliliği, anlayışsızlığı ve tek yönlülüğüyle herkesin ileri doğru gittiği bu anı geriye doğru geçirmekle meşguldü.

Artık, tünelin girişindeydiler, karanlık bir yolun başlangıcındaki geniş ve heybetli kemerin altında. Bu karanlığa dalmak onlar için bir zevkti. Aydınlığın içindeki atlılar için ise iç karartan bir son. Mutluluk ve huzura saniyelerin kaldığı bir andı bu. Yavaş yavaş tünelin çıkışındaki ışıkların süzüldüğünü gördüler. Kendileri de en hızlı bir şekilde, ancak duygulanımlarının en yavaş hâliyle süzülmekteydiler.

Nihayet tünel bitmişti ve artık kurtulmuşlardı. Beyaz Kazakların bölgesindeydiler. Onları fark eden muhafızlar yanlarına doğru gelirken durdular ve motordan indiler. Birbirlerine ağlayarak, gülerek, gülümseyerek, içleri gülümseyerek sarıldılar.

Süleyman, "Ey ileri gelenler! Onlar bana teslim olmadan önce hanginiz bana onun (kraliçenin) tahtını getirebilir?"

Cinlerden bir ifrit,"Sen yerinden kalkmadan ben onu sana getiririm ve şüphesiz ben, buna güç yetirecek güvenilir biriyim" dedi.

Kitaptan bilgisi olan biri, "Ben onu, gözünü kapayıp açmadan önce sana getiririm" dedi. Süleyman tahtı yanında yerleşmiş hâlde görünce şöyle dedi: "Bu, şükür mü, yoksa nankörlük mü edeceğim diye beni denemek için, Rabbimin bana bir lütfüdür. Kim şükrederse ancak kendisi için şükretmiş olur. Kim de nankörlük ederse (bilsin ki) Rabbim her bakımdan sınırsız zengindir, cömerttir."

(Kur'an, Neml 38-40)